

KARDINALOVA HOMILIJA
NA MISI ĐAKONSKOG REĐENJA

(Zagreb, katedrala, 4. prosinca 2010.)

Liturgijska čitanja: Gal 5, 13-25; Iv 15, 9-17.

Draga braćo i sestre!

1. Sve vas srdačno pozdravljam i pozivam da zahvalimo Bogu za ovu našu braću, koju je prečasni Rektor naše Bogoslovije sada predstavio u zagrebačkoj katedrali, a koju izabramo za red đakonata. Darom ove milosti oni će nastaviti pripremu za prezbitere Crkve i Kristove svećenike.

Dragi kandidati za red đakonata, od srca vas pozdravljam u ime Gospodina našega Isusa Krista. Danas je pred vama važan korak. Duh Sveti učinit će vas Kristovim đakonima, osobama zauvijek posvećenima našem Gospodinu. Danas ste na osobit način pozvani da budete ponizni i neustrašivi svjedoci Evanđelja ljubavi i da ostanete takvima prema geslu koje ste izabrali za đakonsko ređenje: Ljubavlju služite jedni drugima (Gal 5,13).

Dragi kandidati, izražavam vam osjećaje poštovanja i ljubavi, a danasve osjećaje pastirske i bratske blizine, prožete vjerom, molitvom, nadom i radošću brojnih vjernika, a posebno ovdje nazočnih: vaših roditelja, braće i sestara, rodbine, prijatelja, župnika, poglavara, odgojitelja, profesora, subraće đakona i prezbitera, koje s vama povezuje sakrament Svetog reda, redovničke braće, bogoslova, vaših župnih zajednica, a osobito zajednica djece i mladih.

Odajem vam priznanje što ste velikodušno odgovorili na Božji poziv. Danas vam se raduje naša Crkva zagrebačka, kao i opća Crkva, prepoznavajući u vama dragocjeni dar Očeve ljubavi njoj samoj i čitavome svijetu.

2. Uskoro ćete polaganjem mojih ruku biti promaknuti u red đakona. »Okrijepljeni darom Duha Svetoga pomagat ćete biskupu i njegovu prezbiteriju u službi riječi, oltara i ljubavi stavljajući se na uslugu svima« (Rimski pontifikal, Ređenje đakona). Znakoviti čin obreda bit će predavanje evanđelistara što će Nadbiskup popratiti riječima: »Primi Kristovo evanđelje kojemu si postao navjestitelj. Nastoj vjerovati što pročitaš, učiti što uzvjeruješ, živjeti što učiš«. To je program vašeg života koji je usmjeren prema svećeništvu.

Isus vam u Evanđelju jasno govori: »Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas«. Vašem odgovoru prethodio je sam Gospodin, koji vas je pogledao i izabrao te vas želi imati blizu u svojoj službi.

Dragi kandidati za red đakonata, kako biste mogli reći tko ste, samima vama treba biti jasno kome pripadate i od koga dolazite. Pripadati Bogu Isusa Krista znači svu svoju egzistenciju staviti u službu našega Otkupitelja; ne pouzdavati se u vlastitu snagu, nego u onu koja dolazi od Boga, poput apostola Pavla koji svjedoči: »Gospodin je stajao uza me, on me krijepio« (2 Tim 4,17).

Ređenjem vam se danas utiskuje biljeg koji se ne može izbrisati i koji vas suobličuje s Kristom koji je postao đakon, to jest poslužitelj svih (usp. KKC, 1570). Po sakramentu Reda pozvani ste živjeti đakonsku službu u potpunom predanju Kristu i Crkvi. Sveti red vas na poseban način čini Božjima, njegovim sakramentalnim vlasništvom.

To biti, to pripadati Bogu, treba iz dana u dan postajati sve prepoznatljivije po jasnom svjedočenju vašega života. Bez svakidašnjeg produbljanja osobne pripadnosti Isusu Kristu đakonska služba, na koju ste od sada pozvani, ostala bi prazna riječ. Trebate se neprestano nastanjivati u Kristovoj ljubavi i zračiti je drugima, što će reći, radosno prihvatiti ljubav kojom me Krist ljubi i Njega ljubiti. Kristovu ljubav trebate poznavati iznutra i prenositi je ljudima. To je ono što je današnjem čovjeku veoma potrebno.

3. Isus nam veli: »Kao što je Otac ljubio mene tako sam i ja ljubio vas«. Kako možete, kako možemo odgovoriti na ljubav Onoga koji nas je prvi ljubio. Crkva nam, dragi ređenici, pokazuje put, a to je put posvećenog celibata. S đakonskim ređenjem vi slobodno i konačno prihvaćate beženstvo kao znak svoga predanja Kristu Gospodinu. Ovaj vaš slobodni izbor je u vidu svećeništva prema kojemu ste usmjereni.

Naime, svi zaređeni službenici u latinskoj Crkvi, izuzevši trajne đakone, izabiru se među neoženjenim vjernicima muškarcima koji slobodno odlučuju obdržavati celibat »radi kraljevstva nebeskoga« (Mt 19,12). »Pozvani da se nepodijeljena srca posvete Bogu i onome što se na nj odnosi, oni se potpuno predaju Bogu i ljudima. Celibat je znak toga novog života kome se posvećuje službenik Crkve; prihvaćajući celibat radosna srca, postaju znak budućeg svijeta« (KKC, 1579).

Dragi ređenici, razlozi celibata ukorijenjeni su u samoj osobi Krista. Isus Krist se predstavlja kao vjerni Zaručnik Crkve koju ljubi i sav se predaje za nju. Pozvani ste uključiti se u tu zaručničku Kristovu ljubav kako biste se sa zreloom afektivnošću i darom cijeloga života u ljubavi predali službi Kristovoj Crkvi. Naime, čovjek je stvoren da bude ljubljen i da ljubi; izvan tog iskustva njegov je život prazan i pust.

Celibat ne može biti sveden samo na jednostavnu disciplinsku normu, niti samo na pragmatične razloge koji podcrtavaju funkcionalnu dimenziju celibata, tj. da je svećenik time više raspoloživ za službu u Crkvi jer se ne treba brinuti za svoju obitelj. Sveti Otac kaže da bi takvo obrazlaganje moglo skrivati i stanovitu sebičnost koja izbjegava žrtve i napore braka. Benedikt XVI. opetovano naglašava kako pravi temelj celibata ima svoju teocentričnu i eshatološku dimenziju. Radi kraljevstva nebeskoga neki se potpuno predaju Bogu i ljudima i postaju rječiti znak budućega svijeta.

Celibat je anticipacija Božje budućnosti. U svijetu koji ne razmišlja o Božjoj budućnosti, u agnostičkom svijetu kojemu je dosta samo sadašnjost zatvorena u ovozemnoj dimenziji, celibat je izazov i smetnja. Izazov, jer je anticipacija budućnosti, širenje horizonata našega svijeta i svjedočenje da je Božja budućnost već prisutna. Celibat je smetnja i nerazumljiv onome koji se želi zatvoriti samo u ovaj svijet. Osoba koja živi u celibatu radi kraljevstva nebeskoga, egzistencijalno svjedoči da već na zemlji računa s Bogom u svom konkretnom životu, da Boga doživljava kao stvarnost te zbog Njega donosi odluke koje se izričito tiču njezina života.

4. Sveti Otac primjećuje da svijet koji osporava celibat, istodobno sve više promiče modu ne vjenčati se. Pritom Papa naglašava kako je to ne vjenčati se posve različito od celibata. Naime, nevjenčavanje se zasniva na želji da se živi samo za sebe, da se ne prihvati nikakva konačna veza i obveza, da se u svakom trenutku odlučuje što uzeti od života, a što ne. To je trend koji se danas želi nametnuti i koji čovjeka onesposobljuje za konačnu odluku. A celibat je upravo suprotno. On je konačni da Bogu u Crkvi. On je dopuštanje Bogu da nas uzme za ruku. On je predanje Bogu.

Čin je to vjernosti i povjerenja. Celibat je ne onoj autonomiji koja se ne želi vezati, koja ne želi donijeti odluku i reći konačni da.

Vi ste, dragi mladići, dragi ređenici, potrebni mladima, svojim vršnjacima, zaručnicama i zaručnicima, kako bi oni mogli lakše reći svoj da i posvetiti svoj život u braku. Vaš konačni da u celibatu, potreban je konačnom da u braku. U današnjem svijetu, u načinu života koji se nameće, vaša je vjernost celibatu posebno potrebna bračnoj vjernosti.

Ima danas onih koji govore i pišu protiv svećeničkog celibata, premda ih se celibat životno ne tiče. Očito im smeta zbog toga što je znak i izazov. Življeni celibat govori o ljudskoj egzistenciji koja se potpuno predaje u Božje ruke. Tako celibat postaje znak Božje prisutnosti u svijetu. Za svijet celibat je sablazan naše vjere.

Međutim, takva sablazan ne predstavlja opasnost za Crkvu. Ona ju dapače jača i hrabri. Opasnost za Crkvu je sablazan koja dolazi iz nje same, koju prouzročuje nevjernost njezinih sinova i kćeri. Stoga Sveti Otac danas sa svom odlučnošću poziva Crkvu, a posebno zaređene službenike, na čišćenje, vjerodostojnost života te dosljednost službe i življenja. Upravo zbog te svoje odlučnosti Papa je toliko napadan, jer neprijatelj ne želi da se Crkva čisti, neprijatelju smetaju sveti svećenici.

Draga braćo i sestre, neprestano zahvaljujmo Bogu za naše svećenike i druge posvećene osobe koje iz dana u dan svjedoče vjernost svojim životom u posvećenom celibatu i djevičanstvu. Oni su veliki blagoslov za Crkvu. Papa u Pismu bogoslovima piše: »Hvala Bogu, svi mi poznajemo osvjedočene, vjerom prožete i izgrađene svećenike, koji svjedoče vidljivo da se takvim životom, upravo u celibatu, može postići istinska, puna i zrela ljudskost« (br. 6).

5. Dragi ređenici, vi ćete poučavati mlade pravilima života. Ako žele napredovati, trajno se trebaju pitati - koji pravac dati svome životu; trebaju provjeravati koji izbori im pomažu, a koji postaju smetnja na tom putu. Tako je i s nama. Svi imamo prokušana sredstva koja su nam velika pomoć u životu, kako bismo napredovali, da bi nam život uistinu bio skladan i lijep.

Ponekad je dosta samo biti postojan u molitvi da bi se izbjeglo zastranjivanja, ali važno je i svakodnevno razmatranje da nas ne bi zavarale sirene ovoga svijeta. Redovita ispovijed potrebna je da srce ne bi otvrdnulo. Benedikt XVI. u spomenutom Pismu veli: »Sakrament pokore je važan. Uči me da sebe promatram Božjim očima i prisiljava me da budem iskren prema samome sebi. Vodi me k poniznosti... Time što se meni oprašta, učim opraštati drugima« (br. 3). Potrebno je imati i osobnog duhovnika kojemu se potpuno otvara dušu, kako bismo ostali sigurni na pravome putu. Dragi prijatelji, sredstva su tu, a nadasve sigurna pomoć dar je osobnog prijateljstva s Isusom.

Završavam ovo razmišljanje Papinim riječima: »Ljudi će uvijek, pa i u ovom našem vremenu u kojem je tehnologija zavladała svijetom, u doba globalizacije, trebati Boga koji se pokazao u Isusu Kristu i koji nas okuplja u sveopćoj Crkvi, da bismo s njime i po njemu naučili živjeti u istini te sačuvali i svojim životom pokazali mjerila prave ljudskosti... Bog je živ i treba ljude koji su tu za njega i koji će dovesti druge k njemu. Da, ima smisla postati svećenik. Svijet treba svećenike, pastire, danas, sutra i sve dok je svijeta« (br. 1).

Dragi ređenici, neka vas na vašem putu uvijek prati moćna pomoć Presvete Bogorodice Marije i nebeski zagovor blaženog Alojzija Stepinca.

Amen.